

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ἕως τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικῶν περιοδικῶν σύγγραμμα, ἀληθῆς παρασχὸν εἰς τὴν χάριν ἡμῶν ἀπρηθείας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχείου Ἐκκωντανανουπόλεως, ἕως ἀνάγνωσται ἀριστον καὶ χαρομώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

<p>ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ</p> <p>Ἐσωτερικὸς ἔτησίᾳ . . . . . 8ρ. 12.— ἔξιμηνος . . . . . 6,50 ἑτάμηνος . . . . . 5,50 Αἱ συνδρομαὶ δοχοῦνται τὴν 1ην ἰανουαρίου καὶ 1ην ἰουλίου καὶ 1ην ὁκτωβρίου.</p> <p>Ἐξωτερικὸς ἔτησίᾳ . . . . . 15ρ. 15.— ἔξιμηνος . . . . . 8.— ἑτάμηνος . . . . . 7,50 Αἱ συνδρομαὶ δοχοῦνται τὴν 1ην ἰανουαρίου καὶ 1ην ὁκτωβρίου.</p> <p>Περίοδος Β'.—Τόμος 26ος</p>	<p>ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ</p> <p>ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879</p> <p>ΙΑΡΥΤΗΣ — ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ</p> <p>ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ</p> <p>Ἐν Ἀθήναις, 5 Ὀκτωβρίου 1919</p>	<p>ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ</p> <p>Ἐσωτερικ. λεπ. 30. Ἐξωτερικ. λεπ. 86 Φύλλα παραγγελλόμενα ἰσὺν, ἐκτίσης λεπ. 30</p> <p>ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ</p> <p>Ὁδὸς Ἐφρασίμου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Παρθένειον</p> <p>Ἔτος 41ον.—Ἀριθ. 45</p>
---	--	---

ΧΩΡΙΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ τοῦ ΝΕΚΤΟΡ ΜΑΛΟΤ

[Βραβευμένο ἀπὸ τὴν Γαλλ. Ἀκαδημίᾳ]

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΒ'. (Συνέχεια)

Μ' ἀντὶ νὰ δώτῃ τὸ σκουφοῦ του, καθὼς τὸν ἐπρόσταζαν, — ἕνα σκουφοῦ ἀπὸ γούνα, μεγάλο σὰν καρπούκι, — ὁ Καρρορῆς παρουσίασε ἕνα κουτί σπέρτα.

Δὲν ἦταν βρεμμένα, γιατί ὁ σκουφος τοῦ Καρρορῆ, φορεμένος πάντα στὸ κεφάλι του, δὲν ἤλαθε σε συνάφεια μὲ τὸ νερὸ ὅταν περιούσασαμε τὴν πλημμυρισμένην στοά.

— Τώρα σβύστε τίς λάμπες! ἐπρόσταξε ὁ Δάσκαλος.

Μιά μόνον λυχνία ἔμεινε ἀναμμένη, ποὺ μόλις ἐφώτιζε τὸ κλουβὶ μας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΓ'
Ἐπὶ Ἀναίθασμα

Τὸ ἀνθρακωρυχέτο εἶχε σιγήσει. Κανένας ἦχος δὲν ἔφθανε ὡς ταυτιά μας. Στὰ πόδια μας, τὸ νερὸ ἦταν ψυχο, χωρίς ρυτίδα, χωρίς ψίθυρο. Εἶχε γεμίσει ὅλες τίς στεγὰς ἀπὸ κάτω ὡς ἀπάνω καὶ μᾶς ἔκλεινε στὴ φυλακὴ μας κὶδ στερεὰ κί ἀπὸ πέτρινο τοῖχο.

Ἡ βαρεῖα αὐτὴ κί ἀδιαπέραστη σιωπὴ, — σιωπὴ θανάτου, — ἦταν ἀκόμα φοβερότερη κί ἀπὸ τὸν τρομαχτικὸν κᾶταγο ποὺ εἶχαμε ἀκούσει τὴν ὥρα τῆς εἰσβολῆς τῶν νερῶν. Ἡμᾶστε μέσα ἕς ἕναν τάφο, θαμμένοι ζωντανοί, μὲ τραντα ὡς σαράντα μέτρα χῶμα ἀπὸ πάνω μας.

Προσῆτερα, μὲ τὴν ἐργασία, δὲν συλλογιζόμαστε πολὺ τᾶρα ὁμῶς μὲ τὴν ἀνάπαιση, αἰδάμα, καταλάβαμα καλὰ τὴ θέση μας, κί ὅλοι μας, ἀκόμα κί ὁ Δάσκαλος γιὰ μιά στιγμὴ ἀπελιπτοθήκαμα.

Ἄξαφνα αἰσθάνθηκα στὸ χέρι μου νὰ πέτρουν κάτι στάλας ζεστές: Ἐκλαίγε σιωπηλὰ ὁ Καρρορῆς.

Τὴν ἰδίαν στιγμὴν ἀκούσθησαν στεναγμοὶ ἀπὸ τὸ ἀπάνω σκαλί καὶ μιά φωνὴ ποὺ φιδύριζε:

— Πάτρο μου!.. Πέτρο μου!..

Ὁ Παγγῆς συλλογιζοῦνταν τὸ γιὸ του.

Ὁ ἀέρας ἦταν βαρὺς. Δύσκολα ἐπαιρνα

τὴν ἀναπνοή μου καὶ ταυτιά μου ἐβούρζαν.

Σὲ λίγο ὁ Δάσκαλος, λιγώτερο πάντα ἀπελιπτομένος ἀπὸ μᾶς, ἔλυσε τὴ σιωπὴ.

— Τώρα, εἶπε, πρέπει νὰ ἰδοῦμα τὶ προμήθειες ἔχομα...

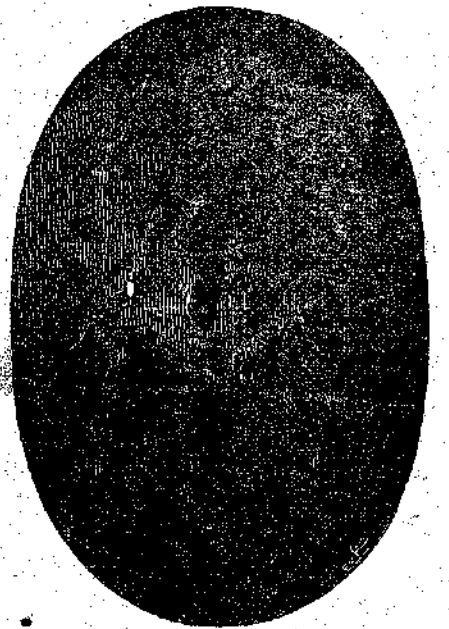
— Νομίζεις λοιπὸν πὼς θὰ μείνομα φυλακισμένοι γιὰ πολὺ; τὸν ἔκοψε ὁ θεὸς Γάσκαρος.

— Ὅχι, μὰ πρέπει νὰ πάρουμα τὰ μέτρα μας. Ποίος ἀπὸ σᾶς ἔχει ψωμί;

Κανένας δὲν ἀποκρίθηκε.

— Ἐγώ, εἶπα, ἔχω μιά κόρα στὴν τσέπη μου.

— Ποιὰ τσέπη;

«Μιά μόνον λυχνία ἔμεινε ἀναμμένη...»
(Σελ. 358, στ. α')

— Τοῦ πανταλονιοῦ μου.

— Τότε ἡ κόρα σου ἐγεινά λαμπῆς! Νὰ τὴν ἰδῶ ὁμῶς...

Ἐφαξα στὴν τσέπη μου κί ἀπὸ κεὶ ποὺ εἶχα βάλει τὸν πρῶτὸ μιά ὠραία τραγανιστὴ καὶ χρυσοχρωμὴ κόρα, ἔβγαλα ἕνα εἶδος π α ν ἄ δ α ς, ποὺ ἐτοιμάσθηκα νὰ τὴν πετάξω μὲ ἀηδία, ὅταν ὁ Δάσκαλος ἐκράτησε τὸ χέρι μου.

— Φύλαξε τὸ λαπᾶ σου, μοῦ εἶπε ὅσο

δαγγημὸς κί ἂν εἶναι, σὲ λίγο θὰ σοῦ φανῆ λαμπρός... Ἄλλος; Δὲν ἔχει ἄλλος ψωμί;

Κανένας πάλι δὲν ἀποκρίθηκε.

— Δυσᾶρεστο! εἶπε ὁ Δάσκαλος.

— Μὰ πεινᾶς; τὸν ἔκοψε ὁ Κομπαιροῦ.

— Δὲν γυρεύω γιὰ μένα, παρὰ γιὰ τὸν Ρεμῆ καὶ τὸν Καρρορῆ. Τὸ ψωμί θάταν γι' αὐτούς.

— Καὶ γιατί ὄχι γιὰ ὄλους; εἶπε ὁ Μπεργκουνοῦ. Δὲν εἶναι δίκιο. Μπροστὰ στὴν πείνα, ὄλοι εἶμαστε ἴσοι

— Χμ! βλέπω πὼς ἂν ὑπῆρχε ψωμί, θὰ μαλώνουμα. Κί ὁμῶς ὑποσχεθήκατε νὰ μακοῦτε, χωρίς ἀντιλογία καὶ συζήτηση.

Ἄς εἶναι. Θὰ σᾶς ἐξηγήτω γιατί, ἂν εἶχαμε ψωμί, θάταν γιὰ τὸν Ρεμῆ καὶ τὸν Καρρορῆ. Αὐτὸ δὲν τὸ λέω ἐγώ. Τὸ λέει ὁ νόμος. Οἱ ἠλικιωμένοι ἀνθρώποι, ὡς τὰ ἐξῆντα χρόνια, εἶναι παρατηρημένο πὼς ἀντέχουν στὴν πείνα περισσότερο ἀπὸ τὰ παιδιά. Ἄν ἦταν, μὴ γένοιτο, νὰ πεθαίνουμα δᾶ μέσα ὄλοι μας, πρῶτα θὰ πέθαιναν ὁ Ρεμῆς κί ὁ Καρρορῆς, κί ἔπειτα ὁ Παγγῆς κί ὁ Κομπαιροῦ.

— Μὰ ἐσύ, Δάσκαλε, εἶσαι ἀπάνω ἀπὸ ἐξῆντα χρονῶν.

— Ὡ, ἐγὼ δὲν λογαριάζουμαι! Ἐπειτα εἶμαι συνεθισμένος νὰ σφιγγω τὴν κοιλιά μου.

— Ὡστε, εἶπε, ἀφοῦ σκέφθηκε λίγο, ὁ Καρρορῆς ὥστε ἂν εἶχαμε ψωμί, θάταν γιὰ μένα;

— Ναι, καὶ γιὰ τὸν Ρεμῆ.

— Κί ἂν δὲν ἤθελα νὰ τοῦ δώσω;

— Ὁ ἄ σου τὸ παίρναμα. Δὲν ὠρκοίσθηκες ὑπακοή;

Ἐμεινε λίγες στιγμὲς σκεπτικὸς, ἔπειτα, ἄξαφνα, βγάζοντας ἀπὸ τὸ σκουφοῦ του μιά φέτα ψωμί, εἶπε:

— Ὅριστε ψωμί!

— Μὰ ἀνεξάντλητος εἶναι αὐτὸς ὁ σκουφος τοῦ Καρρορῆ; ἐφώναξε ὁ θεὸς Γάσκαρος.

— Δὸς μου τὸν ἐδᾶ! εἶπε ὁ Δάσκαλος.

Ὁ Καρρορῆς ἀντιστάθηκε τοῦ πῆραν ὁμῶς τὸ σκουφοῦ μὲ τὴ βία καὶ τὸν ἐδιώσαν τοῦ Δασκάλου.

Τότε αὐτὸς γύρεψε τὴ λυχνία καὶ τὸν ἔψαξε. Ὅσο θλιεθῆρ κί ἂν ἦταν ἡ θέση

μας, δεν μπορούσαμε να μη γελάσουμε. Στο σκοπό του Καρρορή, μέσ' από τη φόδρα, ήταν μία πίπα, κλπός, ένα κλειδί, ένα μολύβι, ένα κομμάτι λουκάνικο, μία σφυρίχτρα από κουκούτσι ροδάκινου, ένα κότσι αρνισιού, τρία φρέσκα καρύδια, ένα κρομμύδι. Τι αποθήκη!

— Το φως και το λουκάνικο θά τ'ο μοιραστήτε απόψε εσύ κι' ο Ρεμής.

— Μά' εγώ πεινώ από τώρα!

— Ως τ'ο βράδυ θά πεινάσης περισσότερο.

— Τι κρύμα να μην έχη και ρολόι μέσ' στο σκοπό του! Θά βλέπαμε τί ώρα είναι. Τ'ο δικό μου σταμάτησε.

Και τ'ο δικό μου τ'ο ίδιο, γιατί είχε βραχί.

Αλήθεια, τί ώρα να ήταν; Πόσον καιρό είμαστε μέσα στο Αναίθασμα; Ρωτηθήκαμε, μά' δεν εσυμφωνήσαμε. Άλλοι έλεγαν πως ήταν μεσημέρι, άλλοι πως ήταν έξη ώρες βράδυ, κατά τούς πρώτους δηλαδή ήμαστε κλεισμένοι απάνω από δέκα ώρες, κατά τούς δεύτερους, κάτω από πέντε. Δεν συμφωνούσαμε ποτέ!

Άφου έτελειωσε κι' η συζήτηση για την ώρα, σιωπάσαμε πάλι και καθένας βυθίστηκε στις σκέψεις του.

Δεν ξέρω τί σκέψεις έκαναν οί σύντροφοί μου, μά' αν κρίνω από τις δικές μου, βέβαια δεν ήταν φαιδρές...

Μ' έλη την πεποίθηση του Δασκάλου, δεν ήμουν καθόλου ήτυχος για τή σωτηρία μας. Φοβούμουν τ'ο νερό, τ'ο σκοτάδι, τ'ο θάνατο... Δεν θά ξανάβλεπα λοιπόν τή Λίσα, τή Στεφανία, τόν Άλέξη, τ'ο Βενιαμίν; Και πως θά μάθαιναν ό ένας για τόν άλλο, αν πέθαινα τώρα εγώ; Δεν θά ξανάβλεπα ούτε τόν Άρθούρο, ούτε τήν κυρία Μίλληγκαν, ούτε τ'ο Ματτία, ούτε τόν Κάπη; Άμ' η μάνα - Μπαρμπερίνα, η καίμενη ή μάνα - Μπαρμπερίνα;...

Έτσι οί σκέψεις μου ξετυλίγονταν θλιβερές, κι' όταν κοιτάζα τούς συντρόφους μου, για να περηγορηθώ, τούς έβλεπα όλους λυπημένους, όλους απελπισμένους σαν κι' έμά, κι' έκανα πάλι σκέψεις άκόμα πιο πένθιμες. Κι' όμως εκείνοι ήταν συνειδημένοι στη ζωή τού άνθρακωρυχείου και μπορούσαν να υποφέρουν, πολύ περισσότερο από μένα, τή στέρηση τού άέρα, τού ήλιου, τής έλευθερίας...

Άξαφνα, μέσ' στη σιωπή, σηκώθηκε ή φωνή τού θείου Γάσπαρου:

— Μου φαίνεται, είπες, πως άκόμα δεν άρχισαν τις έργασίες για τήν σωτηρία μας.

— Πώς τ'ο συμπεραίνεις;

— Μά' δεν άκούγεται τίποτα.

— Θά καταστράφηκε όλη ή χώρα θάταν σεισμός.

— Η θά νομίζουν πως χαθήκαμε όλοι και δεν έχουν να κάμουν τίποτα για μάς.

— Λέτε να μάς άπαράτηταν;

— Γιατί έχετε τόσο κακή ιδέα για τούς συντρόφους σας; είπες ο Δάσκαλος. Δεν είναι σωστό να τούς κατηγορήτε. Έβρετε καλά πως, όταν συμβαίη δυστύχημα, οί έργάτες δεν άδιαφορούν για κείνους που κινδυνεύουν. Έίκοσι, εκατό άνθρωποι θά προτιμούσαν να σκοτωθούν, παρά να φέρουν άδοχήτο ένα σύντροφο. Δεν τ'ο έβρετε αυτό;

— Αλήθεια...

— Άφου είναι αλήθεια, γιατί λέτε πως θά μάς παρατήσουν;

— Μά' δεν άκούμε τίποτα!

— Μά' μπορούμε νακούσουμε τίποτ' από τ'ο μέσα; Έπειτα, για να κρίνουμε, έπρεπε να ξέρουμε τί είδους καταστροφή έγεινε. Αν ήταν σεισμός, στην κόλη τώρα θά ξεπλάκωνον άνθρωπους από τ'α έρείπια. Αν ήταν μόνο πλημμύρα, όπως νομίζω εγώ, μπορεί να καταστράφηκαν τ'α πηγάδια, μπορεί να έπεσε ή στοά με τ'ο λυχνιστάσι. Χρειάζεται καιρός για να διοργανωθή ή έργασία. Δεν λέω πως θά σωθώμε, είμαι βέβαιος όμως πως θά έργασθον για να μάς σώσουν.

Τ'ο είπες αυτό με ζωηρό τόνο, για να πεισθον κι' οί πιο δύσπιστοι, κι' οί πιο φοβισμένοι. Ο Μπεργκουνού όμως είχε αντίρρηση:

— Κι' αν νομίζουν πως πνιγήκαμε όλοι;

— Πάλι θά έργασθον, άποκρίθηκε ο Δάσκαλος. Αν φοβάται όμως άπ' αυτό, άς τούς δείξουμε πως είμαστε ζωντανοί, άς κτυπούμε τούς τοίχους όσο δυνατώτερα μπορούμε. Έβρετε πως μεταζίδεται ο ήχος διαμέσου τών στερεών. Αν μάς άκούσουν, θά ίδουν πως κρέπαι να κάμουν γρήγορα, κι' οί κρότοι μας θά τούς όδηγήσουν.

Χωρίς νακούση περισσότερο, ο Μπεργκουνού, που φορούσε κάτι χοντραπάκουτσα, άρχισε να κτυπά τ'α πόδια τού στους βράχους μά' όλη του τή δύναμη. Κι' ο κρότος αύτός μάς έξπνησε από τή νάρχη. Θά μάς άκουγαν; Θά μάς άποκρίνονταν;

— Αλήθεια, Δάσκαλε, είπες ο θεός Γάσπαρος, αν μάς άκούσουν, πως θά κάμουν για να μάς σώσουν;

— Δύο τρόποι υπάρχουν κι' είμαι βέβαιος πως οί μηχανικοί θά μεταχειρισθον και τούς δύο: να σκάψουν, να τρυπήσουν τή γη ως που να βρούν τ'ο αναίθασμα μάς ή να βγάλουν τ'ο νερό και ναδείξουν τ'ο άνθρακωρυχείο.

— Ω! πολύ εύκολα και τ'α δύο!

— Γιατί τάχα; Βρισκόμαστε σε βάθος σαράντα μέτρων. Αν τρυπούν έξη ως όκτώ μέτρα τήν ήμερα, σε έπτά όκτώ ήμέρες μάς φθάνουν.

— Δεν τρυπούν όκτώ μέτρα τήν ήμερα!

— Συνήθως, όχι, αλλά σε τέτοια περίσταση...

— Έπειτα πως θά ζήσουμε όκτώ

μέρες; Οκτώ μέρες, για συλλογιστού Δάσκαλε!

— Και τ'ο νερό; Πώς θά μπορούσαν να τρυπήσουν τόσο νερό;

— Πρώτο που δεν ξέρουμε ποσο είναι: Δικόσιες, τριακόσιες χιλιάδες κυβικά μέτρα. Έπειτα, για να φθάσουν ως εδω, δεν είναι άνάγκη να τ'ο βγάλουν όλο: Είμαστε από πρώτο κάτω. Θά δειάζουν κι' από τ'α τρία πηγάδια συγχρόνως. Μπορεί να γίνη γρήγορα.

Κι' ή συζήτηση αυτή εξακολούθησε. Τ'ο συμπέρασμα για μένα ήταν, πως και στην πιο ευνοϊκή περίπτωση, και στη μεγαλύτερη καλοτυχία, θάμαστε υποχρεωμένοι να μείνουμε τουλάχιστο όκτώ ήμέρες στον τάφο μας.

Οκτώ ήμέρες!... Αυτή ή ιδέα έκυρίευσε τ'ο νού μου κι' άπ' όλη τή συζήτηση, άπ' όλες τις όμιλίες, δεν άκουγε πιά παρά τις δύο αυτές λέξεις: Οκτώ ήμέρες!

Δεν ξέρω ύστερ' από πόσην ώρα, ή συζήτηση έπαψε. Άξαφνα ο Καρρορή, που για να είναι σγεδον κίηνος, είχε τις ιδιότητες τού ζώου πιο άναπτυγμένες από μάς, είπες:

— Άκούτε;...

— Τι;

— Κάτι άκούγεται στο νερό.

— Μήν έρριζες καμιά πέτρα;

— Όχι, είν' ένας κρότος άλλοιότικος.

Άκροαθήκαμε. Έγώ, αν κι' είχα καλό αυτί, δεν μπόρεσα νακούσω τίποτα. Οί σύντροφοί μου όμως, πιο συνειδημένοι στους κρότους τού ύπογειου, άκουσαν.

— Αλήθεια, είπες ο Δάσκαλος, κάτι συμβαίνει.

— Σάν τί, Δάσκαλε;

— Δεν ξέρω.

— Μήν κέφτει πάλι νερό;

— Όχι, ο κρότος δεν είναι εξακολουθητικός. Γίνεται με τραντάγματα και με διαστήματα κανονικά.

— Τότε, παιδιά, σωθήκαμε! φώναξε ο Δάσκαλος. Είναι τ'α βαγονάκια που βγάζουν τ'ο νερό!

— Τ'α βαγονάκια;!

Όλοι μαζί, με τήν ίδια φωνή, ξανάκαμε αυτή τή λέξη και, σαν ήλεκτρισμένοι, τιναχθήκαμε όρθιοί.

Δεν ήμαστε πιά σαράντα μέτρα μέσα στη γη, ο άέρας δεν μάς έπικε, ταύτια μας δεν έδορίζαν... Άναψάμε λούθηρα και οί καρδιές μας κτυπούσαν.

Ο Καρρορή μου έπιασε τ'ο χέρι, μου τ'ο έσφιξε δυνατά και μου είπες:

— Γιατί σου, είσαι καλό παιδί!

— Όχι, εσύ είσαι!

— Έσύ είσαι, σου λέω!

— Μά' εσύ πρωτάκουσες τ'α βαγονάκια. Καλά και σάνει, πως εγώ ήμουνα καλό παιδί! Έκανε σαν μεθυμένος. Μά' μήπως όλοι μας δεν είμαστε μαθυ-

σμένοι από έλπίδα;... Η έλπίδα όμως αύτή δεν έμελλε να πραγματοποιηθή ούτε τόσο γρήγορα, ούτε για όλους μας: Πριν ξαναίδουμε τ'ο ζεστό φως τού ήλιου, πριν ξανακούσουμε τόν ήχο τού άέρα μέσ' στα φύλλα, πολλές ήμέρες, φοβερές, ατέλειωτες, θά περνούσαμε κλεισμένοι κεί-μέσα, πολυβασανισμένοι και ρωτιούμενοι με άγωνία αν πραγματικώς θά ξαναβλέπαμε ποτέ εκείνο τ'ο φως κι' αν θά ξανακούγαμε τή γλυκειά εκείνη μουσική.

Άλλά, για να σας διηγηθώ καλά τή φοβερή αύτή καταστροφή τών άνθρακωρυχείων τού Τρουγέρα, πρέπει να σας πω τώρα πως έγεινε και τί μέσα μεταχειρίσθηκαν οι μηχανικοί για να μάς σώσουν.

Τή Δευτέρα τ'ο πρωί, όταν καταβήκαμε στο άνθρακωρυχείο, ο ύρκανός ήταν σκεπασμένος από μαύρα σύννεφα, που προμηνοούσαν θύελλα. Κατά τις έπτά, ή θύελλα ζέπαε και έγεινε αληθινός κατακλυσμός. Τ'α σύννεφα, που σένονταν χαμηλά, πιάσθηκαν μετά στην κοιλάδα τού Διβόνα, τριγυρισμένη από λόφους, και δεν μπόρεσαν πιά να σηκωθούν. Όσο νερό είχαν μέσα τους, τ'ο έχυσαν όλο στην κοιλάδα. Δεν ήταν βροχή εκείνη, ήταν καταρράκτης, νεροποντή. Σε λίγα λεπτά, τ'α νερά τού Διβόνα και τών παρατοτάμων του, έρούτκωσαν κι' έξεχειλίσαν. Ο Τρουγέρας, βρισκοντας τόν Διβόνα γεμάτο, άρχισε να ξεχύνεται στο έδαφος που σκεπάζει τ'ο άνθρακωρυχείο. Τ'ο ξεχειλισμα αύτό έγεινε σγεδον στη στιγμή, μά οί απέξω έργάτες, που καταγίνονταν με τ'ο πλύσιμο τού όρυκτου, άναγκάσθηκαν από τή θύελλα να ζητήσουν καταφύγιο και δεν κινδύνεψαν καθόλου.

(Έπειτα συνέχεια)

ΤΟ ΘΕΡΟΣ ΦΕΥΓΕΙ

Τ'ο θερος πάει μαραινεται τ'ο ρόδο ε τ'ο χορτάσι, τ'ο χελιδόνι τ'α ζυγα φτερούγια του θά πάρη φυσάει ο νοτιάς και, θά φωνή μακριά άπ' τόν κάμπο κάτω, τ'ο γνώριμο φθινόπωρο ντυμένο ε τ'α χρυσά του.

Κι' εσύ ε κα ζάρμα μου θάρθης μαν όρα παρασμένη, μεταλλική, μονότονη, βροχούλα άναπημένη, να μ' εθής να όνειρευόμιαι, με παγωμένα στήθια, τ'α πρωτοβόχια τ'α καλή, τ'α πρώτα παραμύθια...

Καλόβι άρχαίο, που ή σέγγη σου σε λίγο θά κινίση, που άδειο φωνάζεις και γυμνό στην έρημη τή όση, ποσες φορές σ' έζηλευα και ποσες σε μισούσα! κρατεις ένεινο που έχασα κι' ένεινο που άπαπούσα.

ΤΕΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

ΕΥΛΟ ΙΕΡΑΡΧΙΚΩΣ

(Συνέχεια και τέλος' 7δε σελ. 847)

Έπάνω σ' αύτή τήν έκτασιν και απόλασιν που εύρίσκόμαστε, άξαφνα παρουσιάζονται μπροστά μας ο μεγαλύτερος άδερφός μου Κωστής και ο Παναγιώτης τού μάρμπα μου τού Γιάννη, μεγαλύτερος άδερφός τού Γιώργη, χέρι με χέρι και κείνοι πιασμένοι και χασοντες.

Οί δύο αύτοι μεγαλύτεροι άδελφοί μας έξήσκουν κάποιαν έξουσίαν επάνω μας και πρδ πάντων ο Παναγιώτης, ο όποιος ήτο ο μεγαλύτερος όλης τής νεωτέρας γενεάς τών Παναγοπουλαίων. Γιαυτό μόλις τούς αντίκρυσσε, έπαύσαμε.

«Βρέ, τί θέλει' εδω; μάς φώναξαν. «Ήρθαμε... για τ'ο... πανηγύ...»

Και πριν προτάρουμε να τελειώσουμε τήν άσολογία μας, βροχή τ'α χαστούκια έπεσαν απάνω μας.

Αιθανόμαστε τήν άδικία, γιατί καταλαβαίναμε βει και αύτοι τ'ο είχαν σκάσει κρυφά, δεν αιθανόμαστε όμως και άρκετές δυνάμεις για να άνεσταθώμεν και όπεκύψαμεν εις τ'α αδελφικά χαστούκια.

Τούτο όμως δεν μάς έμπόδισε να εάμε με όρεξη μισή όκά γουρνοπούλα ψητή και να κάμουμε τας προμηθείας μας. Έφωτισάμε λοιπόν από δυδ σφυρίχτρες, μιά χοντρή και μιά ψιλή, από ένα κοκράκι και από ένα ντουφεκάκι με τ'α άναγκαία πυρομαχικά, τ'α όποια συνίσταντο από δύο κουτιά χαρτίων καψουλών.

Με όλη τή δύναμη τών πνευμόνων μας έφυσούσαμε στις σφυρίχτρες και ο ήχος τών έπνίγτο μέσα στο πανδαιμόνιο τού πανηγυριού. Τ'α χαστούκια είχαν λησμονηθή και έμειναν άκεραία ή γλύκα τής γουρνοπούλας.

Έκεί όμως που σερφέμασε σε μιά γωνιά, αντίκρούσαμε με έκπληξη, ποιόν νομίζετε; Τόν μικρότερον άδελφόν μου Στέφανον, ο όποιος για σύντροφο είχε πάρει τόν γείτονά μας Άναστάση Τσέλιο, συνομήλικό του, επειδή ο μάρμπαρς μου ο Γιάννης δεν είχε άλλο παιδί μικρότερο από τ'ο Γιώργη.

«Βρέ, τί θέλει' εδω;» τούς φωνάξαμε.

«Σ' ε' ήθελες εδω;» μου άντεπε ο Στέφανος πιο ζάρικος από μένα και πιο ανυπότακτος και μ' έκοίταζε με μάτι προκλητικό όπως πάντα.

Καιρός όμως για συζητήσεις δεν ήτανε. έννοούσα να έξασκήσω τ'α αδελφικά μου δικαιώματα με πάντα αυστηρότητα. Τον άρχίζω λοιπόν στα χαστούκια με τόση ταχύτητα, που δεν πρόφτανε να τ'α μετρή. Τ'ο ίδιο έκαμε κι' ο ξάδερφός μου στο δυστυχισμένο τόν Άναστάση, για να ξεθυμάνη.

Κι' έτσι λοιπόν τ'ο ξύλο εκείνη τήν ήμερα πήγε Ιεραρχικώς, από τών μεγαλύτερων εις τούς μικρότερους.

Εις τήν έκτασιν όμως εις τήν όποιαν εύρισκόμεθα, δεν είχαμεν αντίληψιν τής ώρας. Ο ήλιος ήρχισε πλέον να κλίνη προς τήν δύσιν του, αί πύλαι τού παραδείσου ήρχισαν μιά-μιά να κλείνουν, τ'α θαυμάσια πράγματα τού πανηγυριού ένα-ένα να μπαίνουν μέσα στις παράγκες και μάς δεν είχαμε έξασφαλίσει ούτε τ'ο δείπνον, ούτε τόν ύπνον.

Υπήρχεν όμως κάποιος αντίληπτωρ, ο όποιος μάς παρηκολούθει με συγκατάβασιν. Αυτός ήταν ο Βλάσης Βαγενάς, ο άντρας τής Έλπίδας, τής κόρης τού μάρμπα μου τού Γιάννη. Φαίνεται ότι, όταν ήταν μικρός, δεν θά ήταν ήσυχώτερος από μάς και γι' αυτό θά έκρινε με έπιείκειαν τις παιδικές τρέλλες μας. Είχε και αύτός ανεβή στο πανηγύρι για φάνια και για να μαζέψη μερικά εισυδήματα από τ'α κτήματά του. Αυτός λοιπόν, άμα άρχισε να νυχτώνη, μάς περιμάζεψε και τ'α τρία ζεύγη, μηδέ τού παρεισάκτου ξένου έξαιρουμένου, και μάς ώδήγησε μαζί του στού Κανάγια τ'ο σπίτι τού συγγενή του, όπου κι' αύτός θά έμενε.

Τ'ο γλέντι τού πανηγυριού διήρκεσε τέσσαρες ήμέρες. Κατά τ'ο διάστημα τούτο εφάγαμε πάλι γουρνοπούλα, ετινάξαμε τις καρδιές τού Βαγενά κι' εχορτάσαμε καρδιά, έτρυγήσαμε τ'ο κλήμα που είχε πλέξει επάνω ε' ένα κυπαρίσσι, έψήσαμε κι' εφάγαμε άραποσίτια και τήν πέμπτην ήμεραν, ή μάλλον νύκτα, έξεκινήσαμε όλόκληρος ή συνοδεία από τήν άρχηγίαν τού Βαγενά, να επιστρέψουμε στο Ευλόκαστρο.

Στο δρόμο ξεχειλίζεν ή εύτυχία μας σε σφυρίγματα και τραγούδια. Βούίζαν οί σκοτεινές λαγκαδιές κι' ή ήχώ τών βράχων επαναλαμβάνε τις φωνές μας. Τρομαγμένος ο γιωνής πετούσε μακριά και άφινε πίσω του τή βραχνή και μελαγχολική φωνή του.

Θέλετε να μάθετε και τήν υποδοχή που μάς έκαμε ή μάνα μας; Έδάκρυσσε, μόλις μάς είδε κι' έκαμε τ'ο σταυρό της που γυρίσαμε ζωντανά.

— Π. Α. ΠΑΝΑΓΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΝΕΚΔΟΤΟΝ

Μελετάται ή ίδιουσις Έλληνικής Άκαδημίας. Ο κ. Δ. Γε. Καμπουρογλου, — ιστορικός και λογοτέχνης, ένας από τούς πλέον άξιους να γίνονν Άκαδημαϊκοί, — άκούσας ότι ύποψηφιοι είναι έξη άτομα, χωρίς αύτός να είναι ούτε μεταξύ τών ύποψηφίων, είπες:

— Άν πραγματικώς ή Έλλάς έχη έξη ητα συγγρόνους, που έργάσθησαν περισσότερο και καλύτερα από μένα, θά πη ότι ή Έλλάς είναι πολύ μεγάλος τόπος κι' εγώ ένα μηδενικό!

ΕΠΑΣ ΔΑΣΚΑΛΟΣ ΠΟΥ ΕΛΕΓΝΕ ΠΟΛΥ

«... Έγώ, ο Θόμιος κι' άλλα πέντε παιδιά ήμασταν σε μια τάξη. Έρχόταν δλοι ήμασταν στην τρίτη.

Μας έσήκωσε μια μέρα ο δάσκαλος να ποούμε μάθημα. Έμεις δέν το ξέραμε ανάγνωση κι' όχι να το ξέρουμε απόξω, πού ήθελε αυτός! Σάν κ' είμασταν σοφοί έμεις, για να ξέρουμε το μάθημα απόξω κι' ανακατωτά;

Φάγαμε ξύλο και το μεσημέρι μάς έκλεισε μέσα στο σχολείο. Νηστεία.

— Όρε παιδιά, τους λέω, κι' αυτό πάλε δέν τραδιέται, κάθε μέρα ξύλο, ξύλο και το μεσημέρι κλεισμένοι μέσα, νηστεία. Τρέμουν τ' ατόνατά μου από την πείνα. Μας μαύρισε το κορμί από το δαριμό. Ξέρετε τί να κάνουμε;

— Τι, τί;

— Τώρα έπιασε ή ανοιξη. Άπρίλης μήνας σήμερα. Να φύγουμε από τ' ατόνατά μας, για να μη μάς στέλνουν στο σχολείο. Θα ξεφυγούμε στην καλύδα του Ζάχου στο Συναπάντημα. Κρού τώρα δέν κάνει. Άνοιξη.

— Καλά, μά τί θα τρώμε; Ούτε κράνια έχουν ακόμα, ούτε κέρασια.

— Την ημέρα οι μανάδες μας φεύγουν και πάνε στα χωράφια. Έμεις ξέρουμε πού κρύβουν το κλειδί από το σπίτι. Θάρχουμε κάθε μεσημέρι, πού δέν θάνατι κανέναν στο χωριό, θάνατι δλοι στη δουλειά στον κάμφο, θάνατι δλοι στο σπίτι του ο καθένας, θα παίρνομε όσο ψωμί θέλομε και πάλε θα πηγαίνομε στην καλύδα του Ζάχου.

— Καλά λές, καλά λές, είπαν δλοι μ' ένα στόμα.

Μια και δυο λοιπόν την κλειδαριά τη σκάσαμε. Άρπινω πού δέν ήταν και τόσο σίγουρη. Πεταχτήκαμε δξω. Ο καθένας πήγε στο σπίτι του, πήρε όσο ψωμί ήθελε και στο δρόμο, όπως πήγαμε ο καθένας για το Συναπάντημα, πού ήταν ή καλύδα του Ζάχου, σμίξαμε κι' οι έσται. Χαρές πού κάναμε στο δρόμο όπως πηγαίναμε!

Περάσαμε από την Άγια Τριάδα. Η Άγια Τριάδα είναι ρημοκλήσι. Μπήκαμε μέσα. Έλληνες σου λέει άλλος. Κι' οι παππούδες μας, όταν ήταν να κάνουν καμιά δουλειά, δέν πηγαίνασαν πρώτα στ' εκκλησιές τους; Μά έμεις μπήκαμε μέσα με ευλάβεια Άλκιβιάδη. Ένας φόρεσε ένα στιχάρι, άλλος άναψε δυο κάρβουνα στο θυμιατό, άλλος τις καντήλες, άλλος τ' ατονατά, έγω με μια μεγάλη λαμπάδα αναμμένη τριγυροδύσα, κι' άλλοι δυο έφελναν το Χερουβικό.

— Ο ντραγάτης έρχεται κατά δω παιδιά, έσκουξε ξάφνου, δέν θυμοδύμαι ποίος.

Κοιτάμε πέρα στο δρόμο. Τραγάλα έρχόταν ο ντραγάτης ή, αν θέλετε, ο άγροφύλακας.

Γρήγορα-γρήγορα κλείνομε την πόρτα. Και τή σπρωδώσαμε μ' ένα μεγάλο ξύλο πού έτυχε μέσα. Μανταλοθήκαμε καλά τέλος πάντων. Φτάνει ο ντραγάτης και χτυπάει την πόρτα.

— Άνοιξτε, ώρε παιδιά, μάς λέει, να σαρώσω την Έκκλησιά. Μ' έστειλ' ο Πίτροπος. Θα λειτουργήσουν αύριο έδώ. Άνοιξτε.

Χτυπάμε τα γέλια έμεις.

— Ψεύτη! του λέμε.

Νά, αυτή ήταν ή αλήθεια: Κάποιος θα μάς είδε πού φύγαμε κρυφά από το σχολείο και καταλήξαμε στην Έκκλησιά και θα το είπτε του δασκάλου. Κι' αυτός, μαζί με τους πρώτους του χωριού, θάττειλαν το ντραγάτη να ρθή να μάς πάη στο σχολείο για να μάς δειρουν. Αυτή είναι ή αλήθεια. Έπρεπε να παταχθή ή αυθάδεια.

Έμεις γελοώσαμε από μέσα.

— Ψεύτη, του λέγαμε. Όσο και να κάτσης απέξω, δέν μάς μέλει. Ψωμί έχουμε. Υστερα θα βαρεθής και θα φύγης.

Κι' αυτός μια παρακαλώσε και μια βλαστημούσε. Μά δέν άνοιγαμε έμεις. Έσπρωχνε την πόρτα. Μά το ξύλο ήταν γερό και βασιτούσε. Αυτός λύσσα από το κακό του κι' έμεις άλλο τόσο γελοώσαμε. Μά στα τελευταία, δέν ξέρω πώς, έπεσε άκέρως με φόρα πάνω στην πόρτα και το ξύλο βγήκε απ' τή θέση του και πετάχτηκε πέρα. Κι' ή πόρτα άνοιξε διάπλατα. Μπαίνει μέσα λοιπόν και ξανακλείνει την πόρτα. Και μάς πιάνει και μάς δένει δλους και τους έφτά, χέρι με χέρι, χορό. Και μάς πηγαίνει πάλε πίσω στο χωριό. Στο δρόμο έμεις, άντι να κλαίμε, γελοώσαμε, τραγουδώσαμε και χορεύαμε. Χορό άφοδ μάς είχε δέσει; Δέν ζή ή λύπη στην παιδική καρδιά.

— Πρώτα γελοδν κι' ύστερα κλαίμε, μάς έλεγ' αυτός χαίρεκακα.

Μά πού; έμεις άφρόνιστοι. Ούτε το βάνουμε με το νοδ μας πώς θα φάμε ξύλο. Στο μεσοχώρι, στην πλατεία του χωριού, είχαν μαζωχτή δλοι όσοι βρίσκονταν στο χωριό εκείνη την ημέρα. Υποδοχή μια φορά. Κι' δλοι αυτοί, 25—30, θα μάς έδερναν και θα μάς έφρευαν, μά δλοι. Είχαν μαζευτή κι' δλα τ' ατονατά ζυπόλυτα κι' άνιφτα.

Μά δέν ξέρω πώς έκανε ο τελευταίος του χορού, και λύθηκε σε κείνη την κρίσιμη στιγμή. Και με το λύσιμο το δικό του, λυθήκαμε δλοι. — Ξέρω κι' έγω τί δέσιμο ήταν εκείνο; — Λυθήκαμε δλοι και προδλ κενός γενήκαμε. Χαθήκαμε. Μονάχα ο Μίλιος, πού τ' αν κρατάε από το χέρι ο ντραγάτης, δέν μπόρεσε να φύ-

γη. Έ, το ξύλο, πού θα τρώγαμε δλοι μας, τώραε αυτός μονάχος του.

Την άλλη την ημέρα, χτύπησε ή καμπάνα να πάνε τ' ατονατά στο σχολείο. — Φάε, μου λέει ή μάνα μου, κι' άντε να πής στο σχολείο. Κι' έτι έκωνες μ' ήν το ξανακάνης.

— Μάννα, τής λέω, δέν πάω έγω στο σχολείο. Κάθε μέρα ξύλο, ξύλο. Μά πονει δλο μου το κορμί. Κι' οι καλάμες μου με κείνα μέρα-νύχτα από τις βέργες πού τσακίζει άπάνω τους ο δάσκαλος.

— Άντι, μου λέει, θα του πώ έγω να μη σε δειρή άλλη φορά. Θα σου δώσω να του πής και δέκα' αυγά, για να μη σε ξαναδειρή.

— Μάννα, τής λέω, αν είναι για να με χτυπήσει στο ξύλο ο δάσκαλος και να μάθω γράμματα, δέν πάω, δέν πάω, σου λέω. Τ' άκουσ; Κάλλιο σκότωσέ με έσύ! Όχι να με σκοτώση ο δάσκαλος. Δέν πάω.

Άπάνω στην φιλονεικία μας ήρθε ή κυρ' Αποστόλανα.

— Τι είναι; Τι το μαλώνεις το παιδί; τής λέει τής μάνας μου.

— Μάλεμα θέλει μονάχα; Σκότωσε θέλει... Να μη θέλη να πάη στο σχολείο και λές;

— Μπα! Μην έχεις το παιδί σου για χαρό; Τ' ατόνατε τ' άλλα τ' ατονατά. Δέν σου λέω, χτυποδν οι δασκάλοι μάχι έτσι πάλε... Άίματα από τις μύτες, από το κεφάλι... Δάσκαλος είν' αυτός ή μπόγιας;

Θρήνος και οδυρισμός άληθινός άκούονταν στο σχολείο. Άν περνούσε κανένας ξένος πού να μ' ήξερε πώς εκείνο είναι σχολείο, θα έλεγε: Πεθαμένον κλαίνε σ' αυτό το σπίτι.

— Άς γίνον έξί τα γράμματα, έπε ή μάνα μου. Μην πής στο σχολείο ως πού να φέρουν πιδ ήμερο δάσκαλο...»

(Διά την άντιγραφήν)

ΑΘΑΝ. Χ. ΠΑΠΑΧΑΡΙΣΗΣ

ΣΚΕΨΕΙΣ

Μην ποούμε ποτέ πώς είμαστε άδιάφοροι για τοδτο ή για εκείνο, γιατί δέν είμαστε παρά σε κάποιο μόνο ώριμο βαθμό. Για κάθε μια ψυχή ύπάρχει ένα όριο άδιαφορίας, όπως και για κάθε σώμα ένα όριο ελαστικότητας.

Έγωισμός είναι και το να θέλη κανείς να παρασύρη μαζί του σε κάποια ήρωική πράξη, άλλον πού καμιά διάθεσιν δέν έχει για ήρωισμούς και θυσίες.

E. A

Η ΣΥΜΜΟΡΙΑ ΤΟΥ ΑΡΑΕΚΙΝΟΥ (ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ υπό C. LE ROY)

Ε'. (Συνέχεια)

— Διγάκι αδύνατος είναι ακόμα, είπτε ο γιατρός, αλλά κάθε κίνδυνος τώρα πέρασε. Μπορείτε να τον άνακρίνετε.

— Μήλωρε λοιπόν, παιδί μου, σε άκούω! είπτε ο Άστυνόμος με άγαθό χαμόγελο.

— Κύρια Άστυνόμο, άρχισε ο Πιερρότος, ή επίθεση πού μου έγεινε άπόψε, ήταν τόσο ξαφνική, ώστε δέν έπρόφρασα να ιδώ από πού μου ήλθε ούτε με πόσους κακούργους είχα να πάρω. Και λιγοθύμησα σχεδόν άμέσως. Μολοντούτο, έγω κάθε λόγο να πιστεύω, πώς οι άουτοργιοι δέν μπόρει να είναι άλλοι παρά οι δυο άνθρωποι, πού τους άκολουθούσα μια στιγμή προητέρα και πού άξαφνα έχασα τα ίχνη τους, δταν μου ήλθε ή θηλειά πού μ' έπιασε απ' το λαιμό και μ' έριξε χάμω μισοπνιγμένο.

— Κι' οι δυο αυτοί άνθρωποι ήταν...

— Δυο κύριοι πού κάνομε τους μεγάλους και, λίγων καιρό τώρα, κάθονταν στο ίδιο σπίτι με μένα.

— Και τί σε κάνει, παιδί μου, να υποθέτης πώς είναι κακούργοι;

— Πολλά πράγματα, κύρια Άστυνόμο. Και το κυριώτερο είναι πού βγαίνομε κρυφά κάθε νύχτα, σε ώρες πού δέν βγαίνομε συνήθως οι τίμιοι άνθρωποι, εκτός αν είναι χωροφύλακες, γιατροί και άστυνομικοί. Άλλά μ' δλες τις παρουλάξεις πού έκαιρναν, έγω, επειδή είχα την ύποψια, κατόρθωσα να τους πιάσω απ' αούτηφώ και να βεβαιωδω πώς τή νύχτα γυρίζουν έξω.

— Έχεις δίκιο, αυτό είναι πολύ ύποπτο. Φιλήσυχοι άνθρωποι, πού δέν έχουν στο νοδ τους το κακό, δέν θάβγαίνασαν νύχτα-ώρα να γυρίζουν στους δρόμους του Παρισιού και μάλιστα δέν θα προσπαθούσαν να κρυφθούν από τους συνοίκους τους.

— Εκτός απ' αυτό, εξακολούθησε ο Πιερρότος, είναι στη μέση και κάποια κλοπή πού έγεινε εις βάρος μου. Μια νύχτα, ενώ κοιμώμουν στην κάμαρά μου, μπήκαν άγνωστοι και μου έκλεψαν δλα μου τ' ατονατά.

— Για, νακούσουμε αυτή την κλοπή...

Ο Πιερρότος διηγήθηκε τότε μ' δλες τις λεπτομέρειες πώς του έκλεψαν τή μικρή του περιουσία πώς άφησαν το παράθυρο τής κάμαράς του άνοιχτό, ενώ απέξω δέν παρατηρήθηκε κανέναν σημάδι πού να δείχνη πώς οι κλέφτες σκαρπά-

λωταν από κεί πώς φέρθηκαν 'ς αυτή την περίσταση οι καινούργιοι νοικιάρηδες και τί του είπτε ο γέρο-Μιστανφλοδτος, πού τους ύποκτεύθηκε άμέσως και τ' αν έκαιμε να τους ύποκτευθ ή αυτοί.

— Άπό τότε τους παραφύλαγα, είπτε στο τέλος ο Πιερρότος, ως πού μπόρεσα να βεβαιωδω για τ' ατόνα ύποκτα νυκτερινά τους βγαλσίματα.

— Ναι, ναι, πραγματικώς, είπτε ο Άστυνόμος, αυτοί οι άνθρωποι μου φαίνονται και μένα πώς θα είναι κατεργάρηδες του χειροτέρου είδους. Άλλά πρς το παρόν δέν έχουμε καμιά άποδειξη και πρέπει, για το καλύτερο, να τους τσακώσουμε επ' αούτοφώρω. Τι κάνομε την ημέρα;

— Σπανίως βγαίνομε από το σπίτι, κύρια Άστυνόμο. Καθώς σ' έλεγα προητέρα, είναι πουλιά νυκτόβια πού δέν ξεμυτίζουν από την τρύπα τους παρ' όμα σκοτεινιάση.

Ο Άστυνόμος συλλογίσθηκε λίγες κι' έπειτα είπτε:

— Να λοιπόν τί πρέπει να γίνη. Έσύ, παιδί μου, θα μείνης δλη την ημέρα κρυμμένος έδώ, στο Σταθμό. Έπειτα, άμα νυκτώθ, θα έλθω να σε πάρω, με καλή και καλά έπιμισμένη συνοδεία, για να πάμε μαζί στο σπίτι σου. Κι' εκεί πιά οι περιστασίες θα μάς οδηγήσουν. Βλέποντας, πού λένε, και κάνομε.

— Ευχαριστώ, κύρια Άστυνόμο, να μείνω έδώ όσο θέλετε. Δέν θα μπορούσαμε όμως να στείλομε κανένα στο σπίτι, για να είδοποιήση και να ήσυχάση τους φίλους πού έχω εκεί; Για φατασθήτε πώς θάνησυχήσουν, δταν θα ιδούν το πρωί πώς δέν έγύρισαν τή νύχτα...

— Άδύνατο, παιδί μου! Έννοδ την άησυχία των φίλων σου, μά δέν θάταν καθόλουφρόνιμο να τους στείλομε μήνυμα. Μπορεί νακούσθ τίποτα, μπορεί να ξεφύγη κανένας λόγος, να φτάση ως ταυτιά των κατεργάρηδων, και τότε τρέχα πιάς τους! Δέν θα σταθούν βέβαια να μάς περιμένουν.

— Τότε δέν έπιμένω, άποκρίθηκε ο Πιερρότος. Άφοδ δέν γίνεται, ύπομونه. Άν και μου στοιχίζει πολύ ναφήςω στην άγωνία ένα πρόσωπο, πού θα έπιθυμούσα

να το άκαλλάξω κι' από την παραμικρότερη λύπη. Γιατί ξέρετε, κύρια Άστυνόμο...

— Δέν πειράζει, τον έκψε ο Άστυνόμος χαμογελδώντας, αυτό το πρόσωπο θάποζημιωθ ή άργότερα... Σημέρωσε όμως κι' έγω δέν έχω πιά δουλειά έδώ. Χαίρετε, κύριοι! Πηγαίνω να συνεχίσω τον ύπνο μου.

Κι' ο καλός Άστυνόμος βγήκε σοβαρά να γυρίση στο σπίτι του, μ' ένα χωροφύλακα πού πηγαινε μπροστά, κρατώντας ένα φανάρι.

Ο καιμένος ο Πιερρότος έμεινε στο Σταθμό τής Χωροφυλακής. Στην αρχή, μια-δυο ώρες κοιμήθηκε στο στρατιωτικό κρεβάτι, γιατί ήταν κατακουρασμένος. Έπειτα όμως, ο ήλιος κι' ή άνησυχία τον έξύπνισαν.

Οι χωροφύλακες τον περιποιήθηκαν πολύ. Το πρωί του άγόρασαν να πιηγάλα και το μεσημέρι του έφεραν σούπα, λουκάνικα και κρασί. Του κράτησαν συντροφιά, του είπαν ιστορίες, — κροπάντων για κλέφτες του Παρισιού, — έπαιξαν μαζί του χαρτιά και ζάρια. Μ' δλ' αυτά, ή ημέρα φάνηκε άτέλειωτη στον Πιερρότο. Συλλογίζονταν την Κολομπία. Τι θάκανε, τί θα έλεγε ή δυστυχισμένη, δταν δέν μάθαινε πώς ο φίλος τής έγεινε άφαντος; Κι' ο γέρο-Μιστανφλοδτος; Δέν θα έπίστευε κι' αυτές πώς οι κακούργοι τον ξέκαναν; Και τί θάκανε τότε; Θα έβγαζε τις φωνές; Και το σχέδιο του Άστυνόμου...

Ά, όχι! ο Μιστανφλοδτος ήταν πολύ φρόνιμος άνθρωπος. Δέν θα έλεγε τίποτα ως να βεβαιωθ ή. Θα περίμενε τουλάχιστο να βραδυάση. Ωστόσο, τί δέν θαδίνε

ο Πιερρότος, αν ήταν δυνατό να μάθη τί έκαναν και τί έλεγαν δλοένα στο σπίτι του κυρίου Κασσάνδρου!...

Στο διάστημα τής ημέρας, άστυνομικοί μεταμριεμένοι είχαν σταλή να το επιδλέπουν. Αυτοί όμως δέν έγύρισαν παρά το βράδυ. Και είπαν πώς άκρα

ήσυχια έβασιλευε κεί-πέρα, πώς τίποτα ύποκτο δέν είχαν ιδη και πώς τα πρόσωπα πού τους είχαν περιγράψει, — δ' Αράπης κι' ο Ιταλός, — δέν βγήκαν καθόλου. Όταν ένύκτωσε καλά, ο Πιερρότος σηκώθηκε από το κρεβάτι, φόρεσε τ' ατονατά του, πού του τ' είχαν στεγνώσει στην πυροσκά, και περίμενε τον Άστυνόμο. (Έπειτα συνέχεια)

KIMON ALKIDHS

Ο Έξοχότατος κ. Πουργκόνο.

Ο Πιερρότος διηγήθηκε τότε... (Σελ. 357, στ. ε')

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Η ΠΑΡΑΚΜΗ ΤΗΣ ΧΑΡΙΤΟΣ

— Μίμη!
— Δέλα!
Ακούονται φωνές από δυο μέρη, και τα δυο πενταετή παιδιά τρέχουν στο κυνηγητό:
— Μίμη!
— Δέλα!
Αντιχούν οι δυο φωνίτσες στην αυγή θροιστά και τρέχουν-τρέχουν στην άμμοισιά, τρέχουν στο κυνηγητό, και κάθε τόσο ακούονται τα διαπεραστικά ξεφωνητά της Δέλας που λησταιρά για μια στιγμή που η Μίμη θα την πιάσει, μα γά, ξεγλιστρού το ρόδινο φόρεμα και ανεμίζονται πάλι μες στην αύρα τα ξανθά μαλλίκια της Δέλας, που αναζωπυρώνει την ζωηρότητα του παιχνιδιού.

— Μίμη!
— Δέλα!
Αντιχίχαινε μια τελευταία φορά. Φεύγουν ο μπαμπάς, η μαμά και ο Μίμης, χωρίζονται τα ξεσφράγια για πρώτη φορά.
Αχ! δακνοιστόν ξανά οι ίδιες φωνίτσες, με τις ίδιες λέξεις, να χαροποιήσουν ολόγυρα με την χαρά τη ζήλευτή!

Πέρασαν δέκα χρόνια, και να τα δυο ξεαδέλφια στην ίδια πάλι σάλα, που πίναν άλλη φορά το γάλα τους και τρέχαν στο κυνηγητό και διαλαλούσαν τα χουσαδόνοματά τους.

Αρχίζουν οι συστάσεις για να ξαναγνωρισθούν: είχαν ξεχαστή.
— Ο κ. Δημήτριος Α...
— Η δεσποινίς Γουλιέλμα Β...
— Α! είμαστε ξεαδέλφια! Τι κάμνετε, καλά;
— Καλά εχχαριστώ, οε; ;
— Δαμπρό!

Αυτό ήταν όλο! Δεν ξαναρχίζουν βέβαια το κυνηγητό, ούτε καν θα μιλήσουν για το ένα τάλλο, με την οικειότητα πουχαν εδών και δέκα χρόνια. Δεν θα φωνάζουν πάλι:
— Μίμη!
— Δέλα!

Παρά αφού πούν τα μετονημένα τους λόγια, θα τραβήξουν στη γωνιά τους, καθένος με τη συντροφιά του.
Αχ! Μίμη! Αχ! Δέλα!
Η χάρι ανέτειλε και έβασίλευσε με μιάς.

Αθάνατον Ίθανικόν

ΦΘΙΝΟΠΩΡΙΝΕΣ ΝΥΚΤΕΣ

Τις φθινοπωρινές νυχτιές, που-ναι σκεπασμένες με όμιχλη, δδου-λευτής του κανναβιού διηγείται τις παρθένες παρπέτες του με δαιμόνια κ' άσπρους λογούς, για ψυχές τιμασχημένες και μάγισσες μεταμορφωμένες σε λύκους, για στοιχεία των σταυροδρομικών και για προφητικά νυκτοκοράκια στο κομητήρι. Ουμάμαι πώς περνού-

σα έτσι τις πρώτες ώρες της νύχτας.
Βέβαια οι ύπνεστρες μάς εί-δοποιούσαν ότι ήταν πολύ άργα για να μείνουν! Ξω κι' ότι η ώρα του ύπνου είχε περάσει προ πολλού! μα κι' αυτές οι ίδιες πένθαιναν από επιθυμία γ' ακούσουν ακόμη. Με τί τρόπο ύστερα περνούσαν; άναμσο' απ' τους θάμνους για να γυρισουμε στα σπίκια μας! τί βαδύ μας φαινότανε το περιβόλι της Έκκλησίας κι' η σκιά των γέρικων δέντρων, τί πυκνή και τί μαύρη που ήταν! Όσο για το κοιμητήρι, δεν το βλέπαμε διόλου: κλείναμε τα μάτια μας πριν σάν περνούσαμ' από εκεί.

Απ' το γαλλικό της George Sand Κυθέρεια

ΛΥΚΟΣ ΚΑΙ ΛΙΟΝΤΑΡΙ

«Ένας λύκος πονηρός και πεινα- [σμένος,] [Μέθος] [από κοπάδι κλέβει εν' άργι] Και το πάει τρεχατός, λαχανιασμέ- [νος,] Μ' όρεξη γά το φάη κάπου εκεί...»

Μά ή τύχη του, κι' όρμη ένα [λιοντάρι] Και του άρπάζει στη στιγμή το [άρνι] Τό ξεσχίζει και το τρώει με κα- [μάρι,] Ένθ κοιτάζει ο λύκος από εκεί...

Είς τό τέλος, κλαυθμηρά παρα- [πονιείται:] «Αδικά μου τό πήρες τό άρνι...» Τό λιοντάρι γελαστό του άπολο- [γίεται:] «Στό χάρισαν ή τ' άγόρασες έσύ;» Τραυμάτιας του Σκαβό

ΟΙ ΦΟΥΒΙ ΚΙ' ΟΙ ΕΛΠΙΔΕΣ ΑΥΟ ΧΑΡΙΤΩΝ

«Ένα πρωίλο συννεφιασμένο, δυο χωρικοί, που τα σπίκια τους γει-τόνευαν, ξεκίνησαν για να πάνε στα χωράφια τους, που ήταν φονυ-τωμένα από λογής λογής σπατά. Στο δρόμο, άξαφνα, ο πιο ήλι-κωμένος δείχνει με σπουδή στο σύντροφό του ένα καμψιαυρο σύ-νεφο, που έσχιζε γοργά γοργά τόν άδερφα δειθυνημένο ολόδια στο μέρος που απλώνονταν τα χωρά-φια τους, και με άληθινή χαρά του φωνάζει: Για κοιτάζε πως τρέχει να μιάς φθάση ή Εύτυχία! Τό σύννεφο αυτό, στοιχηματώ, είναι της βροχής, γεμάτο χουσαφι για μιάς!

Ο γωότερος, για μεγάλη έκ-πληξη του φίλου του, κουνώντας τό κεφάλι περίλυπα του λέει: Κοίμα στη χαρά σου! Τό σύ-νεφο αυτό είναι ή καταστροφή μας, είναι του χαλαζιού!... Ο άλλος όμως που να πεισθή-Την ώρα που φιλονεικούσαν, κατά σμπτώσει, σηκώνεται ένας άδρας, τόσο μεγάλος, ώστε παίρνει

μαζί του και τό σύννεφο, τές έλ-πίδες και τούς φόβους των δυο μετεωρολόγων.

Τι καλά, άλήθεια, που θάτανε γά ξεδιαιλύντο οι διαφορές δλες έτσι δά!

(Διασκευή εκ τού Γαλλικού). Κωνσταντίνος Δάβαρο.

ΕΤΗΝ ΑΣΕΑΤΙΑ

«Ο ήλιος σκορπούσε έν φως χλωμό και ο ουρανός ήτανε θαι-πούς την ημέρα που μπήκαμε 'ς ένα χωριό. Όταν τό ήπικόν πλη-σίασε στο πρώτο σπίτι, μία γρη-ούλα, μισοπλαγασμένη σε μια παληά πολυθρόνα, άπάνω 'ς ένα μικρό μπαλκόνι, άνασκακώθηκε με πολύ κόπο και φωνάζει: «Τι ό-μορφοι που είναι! Ζήτω ή Γαλ-λία!» Έπειτα, άποκαμωμένη από τη δύναμη πώβαλα, ξανακώλισε στην πολυθρόνα, ένθ από κάτω πέραγαν οι ήλιες με τη γαλά-ζια στολή τους.

Απ' τό μεγάλο δρόμο, τόν κα-ταστολισμένο με σημαίες, φθίσα-με στην έκκλησία του Σαιν-Λεζέ και είδαμε εκεί μαζεμένα κορί-τσια της Άλαστίας, με φόρεσιές πολύχρωμες, με σοβαρή έκφρα-ση στο πρόσωπο και με ζωηρότη-τα στα χέρια που τα κτυπούσαν. Τό δικαστήριο βρίσκεται άγίεγκυ στην έκκλησία. Στο πρώτο πά-τωμα, μέσ από τ' άνοιχτά πα-ράθυρα, φαινότανε πολλές γυναι-κες ντυμένες στα μαύρα.

Οι προύχοντες δεχθήκαμε τόν στρατηγό. Σχηματίσθηκε μία συν-οδεία. Οι φανταίοι κόμιανε παρέ-λαση στην πλατεία της Πανα-γίας. Ήτανε γεμάτοι λουλούδια, και όταν ή μουσική έπαυσε τη Μασσαλιώτιδα, οι γυναίκες γονα-τίσανε, χώνοντας δάκρυα χαράς κι' εθνομουσικής.

(Εκ τού Γαλλικού) Ένδοξος Νίκη

ΜΙΑ ΔΥΣΗ

Ήταν δειλιγό και, επειδή ή ζέση ήσαν άνυπόφορη, είχαμε καταβή στη θάλασσα. Έκείνη την ώρα, σάν γάχε βα-ρεθή ή πιά ο 'Ήλιος, να τρέχη με τό χουσό του άρμα, έγραψε σιγα λά στη γαλανή άγκυλιά της θάλασ-σας, για να φανή πάλι την άλλη μέρα από θανάτος. Σχορπούσε λίγο-λίγο τις ύστερες του άκτι-γες που, πέφτοντας στη θάλασσα, την έκαναν ν'αποτάφρη, και τά μικρά κυματάκια να φαίνωται χρυσά, και μερικά συννεφάκια που τριγυρνούσαν στόν καταγά-λανο ουρανό, να ροδίζον και να μοιάζουν σάν μεγάλα φύλλα τρι-αντάφυλλου, που ένα μεγάλο όο-ρατο χέρι τάχε σκορπίσει με πά-νω..... Έπειτα από λίγο, ο 'Ήλιος έδωσε ολότελα, μα γ' αυτό ή φώσε δεν έπαψε να ευα ώραία. Ο όριγαν είχε πάρει ένα γλυκό χρυσορόδινο χρώμα κι' άποτε-

λοδός μια όμορφη αντίθεσι με τό βαθύκυανο της θάλασσας, ένθ σύγγρα άλλα με χρυσές παρυφές κι' άλλα λευκά με τριανταφυλλίες βούλες, που έμοιάζαν με νησα-κία, έδιναν στόν ουρανό μια καλ-λονη άπεφουσική.

Τό θέαμα αυτό μου μάγασε την ψυχή. Και δέν τό χόρτασα γά τό βλέπω ως που σβύσθηκε...

Πικροδάφνη

ΟΙ ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΔΕΣ

Καθώς έοτιγμα ένα δρομάκο, ένα δειλιγό χειμωνιάτικο, κι' έ-προχώρησα λιγάκι, άξαφνα άκούθη ένα δυνατό χτύπημα 'ς ένα παρα-θύρι.

Γυρνάω γά δω ποιάς χτυπούσε και είδα δυο τρείς χαροτόνευσις καραγκιόζηδες, που χουσαίνον π' από ένα τζάμι.

Δέν στάθηκα διόλου για τ' είχα κάποια δουλειά και βιαζόμουνα, άλλα σκέφθηκα γά ξαναπεράσω στο γυρισμό.
Όταν γύριζα—είχε πιά νυχτώ-σει, — όλα τά λουστράκια και τά παιδία της γειτονιάς ήτανε μαζεμένα μπρός στο παραθύρι έ-κείνο; τόρα φρωτισμένο μ' ένα κερί, και κοιτάζανε τούς καραγ-κιόζηδες που χουσαίνε, μάλλον και τούς μιμούνταν με θόρυβο και φωνές.
— Μαρέ, εχχαριστήση που την έχουν! είλες ένας περαστικός.
Μά πώς να μην ήταν εχχαρι-στημένα, αφού βλέπανε καραγκιό-ζηδες χειμώνα καιρο και τζάμια, Σατανάς

ΜΙΑ ΠΡΟΦΗΤΕΙΑ ΠΟΥ ΒΑΘΕΥΕ!

« Η εθπιστία μας όττι είς την διάκριση των άπατατών. Ή μητέρα μου, όταν ήτο άκομή παιδί, έπρότρεφε μία ημέρα από τόν περίπατο, ακολουθουμένη από την ύπηρετρίαν. Δύο Γύφτισσες την έπλούσαν, της έπλησαν τό χέρι και της έλεγαν διάφορα πράγ-ματα: Μιά ζωή μακράν και ευτυ-χιωμένη, όπως έδειχνε μία άλλη γοαμή, όπως έδειχνε άλλη τινή όπως και ή άλλη.

Ή μητέρα μου άκουε τά λόγια των με μεγάλη εχχαρίστηση και τά έπίστευε άληθινά, όταν ή μία Γύφτισσα της λέγει: «Δεσποινίς; προσέχετε καλά, βλέπετε εκείνη δά τη γοαμή, κεί-νη που κόβει αβήγνε την άλλη;» «Την βλέπω.» «Δουλον αυτή ή γοαμή συ-κμάνει... ότι αν δεν προ-σέξετε, μία ημέρα θά σ'εσ λι-στέφουν!» «Αι αυτή ή προφητεία άλήθεια! ή καλή μου μητέρα, όταν έγύρισε στο σπίτι, είλε δτι της είχαν κλέ-ψει τό τσαντάκι της!» (Από τό Γαλλικό) Υπερήφανος Έλληνας

ΠΑΙΔΙΚΩΝ ΠΝΕΥΜΑ

— Από τί γίνεται ή βροχή. Τοτό; — Δεν ξέρω, Κοκό... — Εγώ λέω πως, όταν βρέξη,

οι Άγγελοι πλένουν τό πάτ ομοι-κό του Παραδείσου και τρέχουν κάτω τό νερό.

Έσάλη από τ. Τροπαιοχού Έλληνας

Η ΜΑΜΜΑ *

— Άπορία της μητρός Άγγας: — Άλήθεια, μαμά, όταν ο Θεός θέλη γά π'όρη κανένα άν-θρωπο στόν ουρανό, γράφει στούς γιατρούς και τού τόν στέλνουν; Έσάλη από τού Άλη

ΕΒΑΘΜΑΙΟΙ ΔΙΟΤΙΣΜΟΙ

Ο συνδοσιών την λίσαν με 10 λεπτά δά λήξη άπό τ' έσος είς την Κλήρο-αν. Ήταν θέλη γά δημοσιονική τά-νομα του είς τούς Άστας, πρέρτα με έ-σπλήτιση λεπτά 25 είς γοαμιατόσημο.

α.) Παιγνίον

	ΜΗ			
ΛΟΣ	ΕΥ	ΡΟΣ		
ΡΙ	ΑΤΙ	Ο	ΣΧΥ	ΠΙ
	ΤΥΡ	ΑΙ	ΔΗΣ	
	ΟΣ			

β.) Αεξίγριφος

Για τά πλούτη μου, τούς τίτλους, Μά ηλίσουν ή με βελόνες. Τέσσαρα με σχηματίζουν: Θεός Έλλην, κάποιος άδρας, Μία φωνή πτηνού άγρία Και μ' άκόμα άναωνμία.
Αύστες τού άου φώλλου
α.) Κασπία, Μασόγειος, Βαλτι-κή Βόρειος.— β.) Υποκάμισον. γ.) Τά έμά σά και τά σά έμά.

ΤΟΜΟΙ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΗΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Της Α' Περιόδου (1879—1893) από τούς εκδοθέντας 24 τόμους ύπάρχουν άκόμη μόνον οι έξής 18ος, 1ος, 6ος, 7ος, 12ος, 14ος, 18ος, 19ος, 20ος, 21ος, και 24ος.— Έκαστος τόμος άραχ. 3, ταχυδρομικός δά άποστειλόμενος άραχ. 3,20 διά τό Έσωτερικόν και άραχ. 3,50 διά τό Έξωτερικόν.

Της Β' Περιόδου (1894—1918) ύπάρχουν όλοι οι εκδοθέντες τόμοι, π' εν όλη.— Έκαστος τόμος άραχ-τικός άραχ. 10 και ταχυδρομικός άραχ. 11. Ταχυδρομικός τέλη έκάστου τόμου προστίθεται είς τός άνω τιμάς: Διά τό Έσωτερικόν λεπτά 50 ή άραχ-τικός και άραχ. 1,50 ή άραχ. 1,50 είς τός Έξωτερικόν άραχ. 1,50 είς τός άραχ-τικός είς τός άνω τιμάς.

ΠΑΛΗΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΗΣ,

Αθήνα, την 1 Οκτωβρίου 1919

Στερεότυπον: Δέν άπαντά είς έ-ρωτήσεις και άπορίας, πού εδ-κόλα βρίζεις καθένος την άπάν-τησιν και την λίσαν στόν «Όδηγόν τού Σύνδρομου», άμα τόν δια-βάση προσεκτικά.

Η ΕΠΙΤΡΟΠΗ

γιά τό δώρο τού κ. Φαίδωνος στην 25η παράσταση τού «Φιλιπών», με παρακαλεί να σέ; παρακαλέσω: Μην περιμένετε την τε-λευταία μέρα, παρά β' ή έχετε διά-θεση, γά τό στέλετε από τώρα. Γιατί ή 25η παράστασις μπορεί να δοθή και π'όρη γοργά άσ' ότι λογαριάζοιμ' και τότε δέν θά υπήρχε κινδύος γά πα-ραγγελλή και να γίνη τό δώρο, έξω και λουλουδιών καλύτερι άσ' θά είναι.

Χαίρω γά τη γνωριμία, Άποστολε Ν. Μογγ., και σ' εχχαριστώ γά την τού άγαπή. Και δέδια συ πρέρτα να μάκαζ; πολύ, αφού γράφεις άμέ-σως γά δυο χρόνια. Όσο γά εδ' ψυ-δωνόμο σου, θά ήθελα να μη γράφω μ' αυτό και σ' άλλα περιοδικά. Ή να τό π'ω καλύτερα, δέν δέδια να γράφω καθόλου είς άλλα περιοδικά, παρά ν'αράζω, όσα είσαι μαθητής, με τη «Διάπλασι» που είναι τό μόνο γά τη νεολαία.

Έστειλα, Σέλινοφορτισμένη Θά-λασσα. Τι όρατο τό γραμματικό σου! Σέ παραχολούθησε είς δλες αυτές τές θιματικές έξοχές και μου φάνηκε π'ω, άπίστευσα κ' έρω λίγο καθαρό και μωρισμένο άρα...
Αν κρίνω από τά γράμματά σου, Άλιάρνα, μου φαίνεται π'ω είναι και γά την ηλικία σου οι «Φοιτητά». Γιατί ή πνευματική ανάπτυξις λογα-ριάζετ' εδών κ' όχι τά χρόνια. Όσο γά είς έκόνους π'ω άπόρροια π'ω δ κ. Ξενόπουλος χου γά ξαναγράφη ένθ είχε δηλώση άπορη, άς μάθουν δε... ή άπεργία π'ωσας. Όταν ή συγγραφέις έκανε αυτό τό άνημα της διαμαρτυρίας, γατί μία ζωηρή δι-μαρτυρία ήταν ή άπεργία του, γά την άσυνειδήσια που είδε να οπ-σιλέθη έκεί όπου δέν έπρεπε—έπ' στανε π'ω; θάπρεπε έκε καλό άποτέ-λεσμα. Ένώμισε δηλαδή π'ω; ή άδι-κία που τού έγινε π'ωσος, δέν θά έ-ναγίνονταν ποτ' πιά, ούτε σ' αυτόν ούτε σ' κανένα. Άλλά τίποτα! Κι' ένθ κ' οι έθροί του άκόμα ώμο-λόγησαν την άδικία, κ' οι «Νου-μάς» δ' ήδισι—καμείς δέν συγχενήθηκε κ' οι άδικητές έμειναν στη θέση τους να έξακολούθουν ή δουλειά τους. Έτσι δ κ. Ξενόπουλος; έμαθε π'ω; τά 'δια θά γίνονταν καί φέτο: Τό τίμοσ Έθνικό 'Αριστο τών Γραμμάτων, που έθε-σπίσθηκε γά να δίνεται στόν καλύτερο κάθε φορέ, — με διαγωνισμό, — άπορα-σίσθη είς τών προτέρων να δοθή π'ω; σ' ένα εύνοούμενο. Οι άθροιστοι είναι άπόρροιστοι, τελείωσι! Γιατί λοιπόν θά έξακολούθουσε δ κ. Ξενόπουλος να παρη-γεί να στείρη τού; αναγνώστες του, γά να τιμαρή αυτού; π'ω τόσο αίσθη-νονται την στήρησή του; Όχι, όχι θά έξακολούθησεν ή δουλειά του, την τίμα δουλειά του, κ' οι άλλοι α; έξακολούθησαν τη δική τους... Αυτά μου είπες να σά; π'ω, απ' εδ' όλην του. Κι' άκόμα π'ω; από τόν έρχόμενο Αε-κέρηθη οι 'Αθηναίκες Έπιστολές; του

θά είναι τακτικές, καθώς κ' ή άλλη του συνεργασία στη «Διάπλαση» έπος πρώτα.

Η Έδαγγελία Σουρή, από τό Πόρτ Σάιτ μου γράφει τά εξής πε-ρίεργα: «Γράφατε δτι ο Σουρή, Χίος; την κταγωγή, γεννήθηκε στη Σύρα. Γιατί όμως να διαμφοσθήται π'ωσας ή καταγωγή τών μεγάλων άνδρών; Πρόσ πενταετίας ήμουνα σά Κόθηρα, όπου μου δέξανε ένα κατεργασμένο σπ'ιτι, λέγοντάς μου ότι έκεί μέσ γεν-νήθηκε ο Σουρή; ο ποιητής. Ήταν σά Μάρμαρο, μά συνοικία τού Κα-ραβό και—γιά όσους ζέροντο τό μέρος—δρισκότανε δίπλα στην έκκλησία, Άρ—Χαράλαμπος... Όταν ήσανε 10—12 χρονών, ο ποιητής έφυγε από την πατρίδα του και π'ωσας π'ω δέν γούσε... Έπειτα τό έπίθετο Σουρή; δέν συναντάται παρά σά Κυθέρια. Αυτά γά να γίνη φ'ωσ σ' ήζημα που είναι της ημέρας.» Και αυτά μ'εν ή καλή μου φίλη. Άς ίδούμε τώρα τι θά πούν και άλλοι Κυθέρια.

Ασκή της Μανδουλας, έξοχη ή περιγραφή τού θαυμασιού αυτού μέ-ρους της πατρίδος σου. Μ' έκαμπε με σαρβία λέλη με φ'ωσ τι μαγειρεύε, τι άληθινά άπεργιστες φυσικές καλ-λονες έχει ή Έλλας; μας, ή κατοικία αυτή τών Θεών... Σ' εχχαριστώ πολύ και γά τις φροντίδες σου γά τη διαδοή μου. Π'ω στο νέο μας φι-λο δτι έλαδθ τό γράμμα του, χαίρω πολύ γά τη γνωριμία και γά μου γράφη.

Ανε. Β. Παπαι., είσαι μικρός άκόμη γά να έχης γνώμη είς αυτά τά ζητήματα. Όταν είναι καμείς μαθητής της Α' τού Έλληνικού, διαδίδει δτι τού δίνουν οι μεγαλύτεροι και προ-σπαθεί να ώρελήσει από τά διδάχ-ματά τους χωρίς καμιά άτίμηση να δι-δάσχη από τώρα κ' αυτός. Έχεις και-ρό λοιπόν γά να τά ξαναπ'ωσας. Έ-νωσ' γ' αυτό τό ζήτημα. Γιατί έν θέλεις να μου γράφω, να μ' έρωτάς, να με συμβουλεύεσαι, πολύ εχχαρι-στές.

Πατριωτική Ένωσις, αφού αυτό τό στάδιο σου άρσας, αυτό να έλε-ξες. Οτι σ' αυτό είναι και πολλοί έλ-λοιοι, δέν άποταλεί έμπόδιο, γά π'ωσας ένός που έχει τη θέληση να εργασθή, να γ'ωνισθή και να τούς περάση όλοι. Έτσι δέν νομίζω καί σύ.

Παλιό μου άρσε τό πρώτο σου γράμ-μα, Ιωάννα Τούση. Αφού όμως είλες από τόσο καιρο την επιθυμία να γίνης εκκεί μου, μπορούσες να έγ-γραφής με μόνη σου, χωρίς να περι-μένης να σε ξεσπατάσωσι. Δες όσι α-πό δά ήταν λιγάκι έγωιστικό, άλλα δέν μου φαίνεται. Άς είναι, τώρα είσαι «παλιό μου» και αυτό είναι τό π'ω. Ναί από τόν τίμοσ που θέλεις ο-πέρχουν φυλλάδια π'ωσ 30 λεπτά τό ένα.

Ο Παλαιός Σύνδρομος της Πό-λεως, που ήθελε σ'ατά Άθίνας και συ-νέκρινε την Διάπλαση με άλλα περιο-δικά και τη βροχή... μικρότερη και άκαρβότερη, άς μάθω ότι τά περι-δικά δέν διατυμώονταν με τό ζόγι ή με τό μέτρο. Όσο πιο εκλεκτή ύλη έχει ένα περιοδικό, τόσο πιο καλυτέροδο είναι και, γά να βγώνη, π'ωσας να πουλείται π'ω άκριβά. Και πάλι, όσο πιο εκλεκτή ύλη έχει ένα περιοδικό, τόσο ο κύκλος του είναι στενότερος

και, γά να βγώνη πάλι, π'ωσας να πουλείται π'ω άκριβά. (Π: χ: ή Δι-άπλασις) που την πέρουν... μόνον τά π'ω έκλεκτά παιδία δέν μπορεί ναχη πατή τη μεγάλη κυκλοφορία τών λα-ϊκών λεγομένων. περιδικών.) Αυτά γενικώς. Όσο γά τό τετραπλάσιο περιδικό που πουλείται μόνον 20 λε-πτά, ο Παλαιός Σύνδρομος; δέν έχει ιδέα από στοιχειώσια, γατί ή «Διά-πλασις;» είσι πικνά που στοιχειωθεύ-ται είναι πραγματικώς «ετραπλάσια» από πολλά πολυσελιδια περιδικά.

Εθνηκή Σωτηρία και Μειόλαμα της Νίκης, έγκάρδια συλλυπητήρια γά τό θάνατο τού αγαπητού και πολυ-τίμου σας πατέρα. Και τι νέος ο κα-λύμενο! Πόσο λυπήθηκα! Ο Θεός, παιδία μου να σά; παρηγορήση.

Αγαίας Έπιστολές μου έπει-λαν αυτήν την έδδομάδα και οι εξής: Φιλόστατος Έλληνας, Άδωνις. Χίος της Ίδης, Τορπιλλοβόλον 11, Άν-θιμής, Σμυρναϊκό Άρρογιάι.— Έ-ξέτέλεσα τές παραγγελλίας των και τούς εχχαριστώ όλους γά τά καλά των λό-για.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

ΙΟδδέν ψευδώνυμον άγνωστον ή ά-γνωστούν, δέν συνουδεύεται από τό δικαστήριο, δα. 2. Τά άγνωστα ή ά-γνωστοίνα ίσχυουν μέχρι της 30 Νο-εμβρίου 1919. Όσα συνουδεύονται από Α άνηκουν είς άγνοια, και όσα από Κ είς κοινήτα.

Νέα Ψευδώνυμα: Τραγουδιότης της Φύσεως, ά. (χά, χά, χά!). Βα-ολλισσα της Έρημου, κ. Πόρην του Άβάνου, ά. Ρομαντικός, ά. (ΑΚ). Πικροτότος, ά. (ΙΔ).

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Από 1 έως 8 τό πολύ προτάσεις λεπτά 50 από τές περιπέλον 10 λεπτά ή λέξις. Μ. Μ. έπιθυμούν να μεταλλάξουν: ο Όμηρος με Άληνη, Φαίνα, Δι-πλόνον, Έλληνόπουλο, Ρεζονά, Εί-μωρα, Ναπιερκόλο, Ρομπίν, Σβέν-τζον, Σοφολογιόν, Άδην Τούδ, Κόν, Κερασ., Τορπιλοβ. 11, Κόρ-τ, Βουρ., Ίππών, δδ Βοδού, Φέλορ τ. Δεβάν, Άμωρατ, Ναυτοπαιδ.— ή Άνθιμής με Ξέν. Νεαν., Άση, Σπαροποντο, Μαγεμ. Βοσκ.— ή Έλληνοπούλα με Άγγ. Καμεί, Φέρο τ. Δεβ., Μαγεμ. Βοσκ., Τό-σκ, Σπαροποντο.— ή Άρσής Χωσιποπούλα με Άγγ. Φότι, Έλ-κίω, Σβέντζ, Σπ. Αφού, Φαδθ., Διαβολοκόρο, Κελαϊδόν, Τιάρ., Ίδωνικό, Χαογν., Άρμον. Υ-παρξ., Άθήνη, Ρομπίν.— ο Στέφαν-νος της Νίκης με Άλκ., Φιλελεθθ. Έλληνα, Έλληνόστον, Δόξαση, Γιαταγ, Δελέν, Ίουθθ, Ίππών, τ. Τύχ., Φέλοκ, Έλληνα, Τίμη, Τούρ., Δουκον. Αηγά.— ή Δερά με Ξέν. Νεαν., Χάρον, Δόρην.— ο Άδωνις με Σπαροποντο, Φαίνα, Μαχαβαρ.— ή Γλυκεία Άντωνίσις, με Ψυτ, Κουκί, Όχο, Λαϊθ., Ολιθ, Άνών.— τό Διαβολοκόρο με Μειδ. τ. Νικ., Φέρο τ. Δεβ., Κόν, Κερασ., Άγγ. Καμεί, Γιάν. Άγιών, Δαδην, Κωνσταντάο, Ρε-ζονά, Άλόν, Δίλκων, Βαρονάδα, Γυροπον., Μαγκίλ., Σβέντζ, Άρμο-κρας., Έλιανον.— ή Σανδομυλλόσα με Ρεζονά, Ναυτοπαιδ, Είμαρη.— τό Μέλλον της Έλλάδος με Έ-λενθ, Κόρηνη, Χουσοφρ. Έλ., Άρ-μον. Υπαρξ., Ολυμπιον.— ή Γορ-

η Ψαροπούλα με Μεγ. Ελλάδα, Δοξασμ. Μάνη, Αργον. Υπαρξ., Κάκιαν, Δημοκρατ., Αμιλοφόρ., Χασογεννη., Ίδανιμότ., Σελήνοφ. Θάλασσα.

Η Διαπλάσι ασπάζεται τους (φιλους της: Αρχηγόν της Φιλίης σ' άγέλασαν, αὐτὸ δὲν ἔγινε μόνον Ἀσκήσεις δέχομαι τώρα.) Γλυκεῖαν Ἀνάμνησιν (ὄραλο τὸ γραμματικὸν σου. σὲ λίγο θάρχισω καὶ τὸ δημοσιεῖα φωτογραφίας καὶ τότε θάρθῃ καὶ ἡ σειρά τῆς δικῆς σου) Σβίντων (ὄχι μόνον αὐτὸ, παρὰ θά προσπαθῶ καὶ γὰρ δημοσιεῖα καλέσω) Φρίντην (τὸ μυθιστόρημα ποὺ θά δημοσιευθῇ στὸ «Ἔθνος» εἶναι ὅπως διδίου ἄλλο πρῶτα ἀπὸ τὸ δράμα.) Ἑλληνοπούλαν (ἐκαμὲς πολὺ καλά ἔστειλα) Ἀρσιλῆ Χωτοπούλαν (ὁ κ. Φ. σ' εὐχαριστεῖ γιὰ ὅσα γράφεις) Ὀνειρομένη Παοιδία (εἶναι καλά, βῆν ἀνησυχησ) Φαίλακα (ἔλαβα καὶ ἔστειλα) Μπαρτίνη (κι' ἐγὼ δὲν σὲ ἔδεχασα, τὰ διεβίβασα) Κ. Ἀγγ. (ὄταν γράφτῃς, μπροστὲς.) Διαβολοκρίσιον (σύμφωνοι ὄραχ, 5,70) Φερσολὴν Βαροκίαν (ἔλαβα καὶ ἔστειλα) Βασιλοσάν τῆς Ἐρήμου (ἔστειλα καὶ πολὺ χάριμα ποὺ θά μοὺ γράψετε) Ἀνίδα Ἀρλεκίνου (ὁ Ἀναβίας σ' εὐχαριστεῖ πολὺ γιὰ τῆς ὠρατῆς κάρτες) Ποσειδάνα (ἔλαβα, εὐχαριστῶ, ἔστειλα δὲν ἀπεκλείσθῃς) Μακεδόνα Πρόσκοπον (γράφε 15 ὡς θά τελειώσῃ ὁ Διαγωνισμός: ἔστειλα) Κόρον τοῦ Βουνοῦ (τὰ ἔλαβα: γιὰ τὴν ἐπιτυχίαν σου πολὺ χάρημα) Μολυβίνων Ὀδρανόν, Παιδιῶν Καρδίν, Λουσιαν δὲ Δαμομοῦ κτλ. κτλ. Ἐπεσμένον Ἀσδόν, Κόδριγτων, Πενδάν Ἀσταν, Θράμβον τοῦ Δικαίου Ἰασηρήσαν Ἐδέωνόπουλο (ἔλαβα εὐχαριστῶ).

Αἰτωλόν, Μικελῶν Μαραθονομάχον, Δημοκραίον, Νικητῶν Γαλανόλευκην, Χαρογῆν, Παγασαίαν Κόρην, Ρελίκα τῆς Δημοσθέλασας, Σπαροφροσίτη, Σανθουαλλοσάν, Σέφσανον τῆς Ν κης (ἔστειλα.) Ἐὲς ὅσας ἐπιστολάς ἄνοιξα μετὰ τὴν 30ὴν Σεπτεμβρίου θάπαντῆσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[Συνέχεια τοῦ 183ον Διαγωνισμοῦ Ἀσσαν Ἰβρίου—Νομβρίου. Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 17 Δεκεμβρίου, ἀλλὰ καὶ πέραν τῆς προθεσμίας ταύτης ἐπ' ὅσον δὲν θά ἔχουν ἀκόμη δημοσιευθῇ, ὡς καὶ τῶν προηγουμένων φυλλαδίων.] 597. Δοροποιήσαν Λεξιγράφος Ἄν τὰ ἔλη τοῦ Ὀμήρου Μὲ τὸ Σίγμα παρατάξης, Βισιλέ, ἐκ τοῦ προγέιρου, Τῶν ἀρχαίων θὲ παραξῆς. Σπῆλη ἀπὸ Νίνας Ν. Κορῆ. 598. Στοιχειογράφος Πρόσθε, ἀπ' τῆς χαρᾶ σου, Ἄν μὲ λύτῃς, μὴ μῆθησι,.... Ἐνα γράμμα μου ἔν θελήσῃ, Ἴσω, λῦτα, θικορήσῃ. Ἰατὶ ἔσω θάπνευσθῃ, Ἐστᾶλ. ἀπὸ τὸ Προσκ. τοῦ Ἐβζίνου 599. Μεταγραμμαιωμός Στοιχ. Κενταύρου ζήτησ. με. Ἄν μᾶλλᾶξ τὸ λαίμυ, Σ' εἰχμαί με τὴν καρδιά μου, Νά βρῆς ἕνα ἀληθινόν. Ἐστᾶλ. ἀπὸ τοῦ Ἑλλου 600. Τονήριφος Τὸ στέμ' ἀρχαίου δεκτιχᾶ Λίγα κίὸ κάτω ἔτανα, Κε' ἄμειος ἔνθουλόκκινου, Χωρὶς βιπῆ, τὸν κᾶνω Ἐστᾶλ. ἀπὸ τὸ Φωτῶν Χερμοηλάου 601. Πυραμῆς + Οἱ σταυρ. Νῆσ. τῶν Κυκλάδιων * + * = Τρωατικόν ** + * = Ἄνωκος *** + * = Ἀρχ. ποιητῆς **** + * = Υἱὸς Δαυὶδ Ἐστᾶλ. ἀπὸ τὸ Πατρινοπούλου

602-604. Συμπίλη. Φρῆσαν 1. Ἀποφείζε—καί—ταχέω. 2. Ἔνω—ζήτη—πᾶν. 3. Ζήτη—διὰ νά—ὄλιγα. Ἐστᾶλ. ἀπὸ Μάνου Σ. Στεφανίδου 005-009. Μαγικόν Γράμμα. Τῆ ἀναλλαγῇ ἐνὸς γραμματικῆς εἰς ἑκάστην τῶν κάτωθι λέξεων, δι' ἐνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νά σχηματισθῶν, ἔσω ἀναγραμματισμοῦ, ἔλαι τόσαι λέξεις: Ἄερος, οἶνος, κρένος, σαρδῆ, χορῆς. Ἐστᾶλ. ἀπὸ Γεωργ. Κόραλη

610. Ποιικῆ Ἀποστιχῆς Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης τῶν κάτωθι ζητούμενων λέξεων, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς, ἀποτελοῦν μυθικὸν αἰτιόδον: 1, Ἄρχ. ποιητῆς; 2, Γνωμοτροκόν στήλα; 3, Μέγος τοῦ σώματος; 4, Κριτῆς τῶν Ἑβραίων; 5, Μοθικὸς ἦρος; 6, Ἑλληνικὴ Μιγαλόησος. (Ὅλοι αἱ λέξεις ἔχουν ἀπὸ ἑξ ὀπταξῆς) Ἐστᾶλ. ἀπὸ τ. Πανελληνίου Ὀνειροσ

611. Ἑλληνοσύμφωνον Ο α α α υ ι ο α ι ε υ ι Ἐστᾶλ. ἀπὸ τῆς Ἑλληνικῆς Ψυχῆς 612. Γρίφος Ι/ Κώπῃ ΝΚ ἦτοι φε ἔχι: ἀ! Ἐστᾶλ. ἀπὸ τοῦ Ἀκτινοσ. Ἑλλίου

ΛΥΣΕΙΣ τῶν Πνευμ. Ἀσῆς. τοῦ φῶλ. 30 400. Σέλιον (σὸλ.—δν.)—401. Σπάρκος—Πάρος.—402. Τήνος—Ρήνος.—403. Ἀχοῖα, ροῦρῆ, ζῆτες. 404. Α Μ Σ 405-406. Ἀπὸ τοῦ Α: λ ὤ μ η ῆ ἄ λ α φ ο ς, μ ὅ λ ο ς, Κ Λ Α Δ Μ Ο Σ λ ἄ λ ο ς, λ ὄ λ ο ς, Φ Ι Λ Φ Ι Α 1, 6, 7, Ε Ο Α 12, 13, 15, 19, 24, 26, 30. = 195. β) Κ Σ Σ 2, 5, 8, 11, 14, 17, 20, 23, 26, 29 = 155. γ) 3, 4, 9, 10, 13, 16, 21, 22, 27, 28=155. = 411. ΚΙΜΩΝ (Κίμων, Κίμων, Νάμωσ, Κίμων, ΠολυΝικησ.)—412. Ἀπὸ τῆν Πόλιν ἔρχομαι καὶ ε τὴν κοφῆ κατέλα—καὶ βράλα τὸ καπέλλο σου νά μὴ βραχῇ ἡ ἀμφελλο. —413. Ἐπισηφᾶδες πρὸς πᾶσι τῶν (ἐπὶ σφα λῆς. πρὸς ἑστῆ α.)

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΗ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ", ΒΙΒΛΙΑ ΤΕΡΝΑ ΚΑΙ ΜΟΡΦΟΤΙΚΑ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΚΑΙ ΟΙΟΓΡΕΦΙΑΣ Ὁ Ἄγγελος τῆς Ἀγάπης (μὲ 60 εἰκόνες) δρ. 8 καὶ ταχυδρομικῶς δρ. 9. Τὸ ὄμμα τοῦ Φθόνου (μὲ 20 εἰκόνες) δρ. 5 καὶ ταχυδρ. 5, 50. Ἡ Μοῦσα τῶν Παιδῶν (ποιήματα) δρ. 2 καὶ ταχυδρ. 2, 30. Ἡ Νίνα (μὲ 20 εἰκόνες) δρ. 5 καὶ ταχυδρομικῶς 5, 50. Παιδιῶν Πνεῦμα (3 τομῆδια) ἕκαστον δρ. 0,50 καὶ ταχυδρ. 0,55. Πάθος ὁ Νικίου (μὲ 24 εἰκόνες) δρ. 5 καὶ ταχυδρ. δρ. 5, 50. Ὁ Πυρροκοπέλης (μὲ 24 εἰκόνες) δρ. 5 καὶ ταχυδρ. δρ. 5, 50. Ἰσὲς Πατριδῶν (μὲ 24 εἰκόνες) δρ. 5 καὶ ταχυδρ. δρ. 5, 50.

ΟΙ ΑΛΛΑΞΟΝΤΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑΝ Συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται νά δηλώσουν ἀμέσως τὴν νέαν των διευθύνειν εἰς τὸ Γραφεῖον μας, ἀποστέλλοντες καὶ 50 λεπτὰ διὰ τὴν ἐκτύπωσιν τῆς νέας ταχυδρ. Ἄλλως δὲν εὐδυνόμεθα διὰ τὴν ἀπώλειαν τῶν φυλλαδίων των.

Ἐξεδόθησαν ΠΕΤΡΙΕΣ ΣΤΟΝ ΝΑΙΟ. Διηγήματα Ξενοπούλου Δρ. 5 (καὶ ταχυδρομικῶς 5,50)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὸν λέξεω, μὲ ἀπὸ 2 στοιχεῖα δρ. 2 (ὁ ἐλάχιστος δρος.) Ἰπῶν τῶν 10 λέξ. 20 λέξ. ἡ λέξ. μὲ ποχὰ δὲ στοιχεῖα λπ. 30 καὶ μὲ κενάστοι λπ. 40. Ὁ χωριστὸς στίχος δρ. 1.]

ΚΑΛΑΙΤΕΧΝΙΚΑ... ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ Ἐυχαριστῶ καὶ συγγαίρω τὸ Σ. Γ. Φ. ε. γιὰ τὴν εἰδωλοτακτηρῆν ἰδιωτικὰ τῶν ἔργων τῶν—Βραβεῖο πρῶτον—, τὸ Νικηφόρου Ἐῖφος γιὰ τὴν σφῆδὸν κέρπειν προσοδικῆ του—δευτερον—, τὴ Φλωρετ γιὰ τὴν καλὴν ἐπιτυχίαν ἀπόδοσιν τῆς... ἀντιγραφῆς τῆς (μὰ γιὰτὶ ἀντιγραφῆς)— τρίτε—Θίλω προσεχτικῶν τῶν Παινομάρα Ζηρικῆ καὶ τοῦ Φλῶρο Ροδῆ—ἔπαινο;— Τιμητικῆν Γαλαρόλευκην Ἀγροσῆ, Ἡρώα τῶν Δολιανῶν, ὄθῆτα νά ἔρω τον...παρθενη τῶν ἔργων σακ.—Φῶρο τὸν Δοδῆν, Ἐνδοσος Νίση, Ζητῆ ὁ Πατρι, Ἑλληνοπούλο, λην προσοχῆ παρισότερη...

Μαχαβαράτα (10—578) ΥΠΟΣΤΗΡΙΞΟ Με ὑπερκενταποσίους ψήφους τὸ ΦΛΑΜΠΟΥΡΟ ΤΗΣ ΔΕΥΤΕΡΙΑΣ καὶ παρακαλῶ τοὺς εὐγενῆς προσφερόντας νά μὲ ὑποστηρίξωσι, νά ὑποστηρίξουν αὐτὸ ἐμοῦ.

ΕΛΠΙΣ ΤΩΝ ΣΚΛΑΒΩΝ (10—579) Φιλότη Κόρη τῆς Ἀρτίθης, διαβερῆσσα ἐν ἔλαβον δυστυχῆς ἐγκλίως γῶσιν τῆς Ἀγγελῆς: Χαί, τῆς ὀπολες προσηγήθησαν ἐπαινηματιναι μου ταῦτα ἐπερὶ μὴ ἀναλλαγῆς. Ὅσον διὰ τὸ ὄνομα μου, δὲ τὸ ἔφη προσεχῆς, δημοσιευομένη; τῆς φωτογραφίας μου.

ΙΔΕΩΔΗΣ ΕΛΛΑΣ (10—580) Ἀστικῆ ὁ Ἐμοσποδία Ἐπὸ δὲ τῶν ἰστέλῃ ἡ ἀγγεῖλα, δεκτὸς ἔρσεσθι ἐν δ' ἔχονα. ΜΑΥΤΟΠΟΥΛΑ ΚΑΙ ΣΥΝΤΡΟΦΙΑ (10—581) ΜΑΧΑΒΑΡΑΤΑ, σ' εὐχαριστοῦμαι γιὰ τ' ἀληθινὰ διαλέγεα βραβεῖα. ΣΒΕΝΤΖΟΣ, ΓΕΩΓΡΟΓΡΑΦΟΣ (10—582) Ὅλοι μὲν ψῆφοι στὸ ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΝ ΟΝΕΙΡΟΝ (10—583) ΛΕΝΑ, ΞΑΝΘΩΜΑΛΟΥΔΙΑ, ΝΑΥΤΟΠΟΥΛΑ, ΔΙΑΒΟΛΟΚΟΡΙΤΣΟ, συγχαρητήρια γιὰ τὰ ὠρατα τετράδια.

ΓΟΡΓΗ ΨΑΡΟΠΟΥΛΑ (10—584) ΥΠΟΣΤΗΡΙΞΟΜΕΝΟΝ ΑΠὸ Τὸ ΠΑΠΡΟΤΗ ΒΑΡΙΑΙΟΝ ΦΙΛΟΡΟ ΤΟΥ ΛΕΒΑΝΤΕ Ποιὸς δὲ θάναργῆν πρῶτον στὸ φηροβλιό του τὸ ποιητικώτερον φερδωνόμο μου ΚΑΙ ΤΟ ΣΥΜΠΛΗΡΗΤΙΚΟΤΕΡΟΝ; (10—585) Σπινθῆρα Ἐλευθερίας: Δίχομαι, ἔστειλα. Σβέντζον: Γιὰ ἔμμερο τετράδιο εὐχαριστῶ, ἔσπελα. Τηροβδι τῆς Δευτερίας, Χρυσόθερι, Ἐλευθερμένη, μοὺ χαρίζετε ἕνα διπλοσ; Ἄνα

N. Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ, Ἐκδότης. 88 ὁδὸς Ἐδριαιδῶν, Ἀθῆναι. Θὰ ἐκδοθῶν προσεχῶς: ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ (Φαίδωνος) ΦΟΙΤΗΤΑΙ Τρεῖς πράξεις μ' ἐπιλογο. Ἡ μεγαλυτέρα θεατρικῆ ἐπιτυχία τοῦ Συγγραφέως. Ἐκδοσις πολυτελῆς καὶ περιορισμένη: Θὰ λάβουν ἀντίτυπον, μὲ αὐτόγραφον τοῦ συγγραφέως, μόνον ὅσοι θά ἔγραφοῦν μέχρι τέλους Ὀκτωβρίου, ἀποστέλλοντες ΔΡΑΧ. ΠΕΝΤΕ (Προμῆτις Ταχυδρομικῆν Ἐπιταγῆν.) ΣΗΜ.—Θὰ τυπωθῶν τόσα ἀντίτυπα, ὅσαι θά εἶναι αἱ μέχρη τῆς 31 Ὀκτωβρίου παραγγελία. Πάντως ἔμωσ ὄχι περισσότερα τῶν χιλίων, διότι δὲν ἔχομεν ἀρκετὸν χαρτί. Ὅσοι μετὰ τὴν συμπλήρωσιν τοῦ ἀριθμοῦ τῶν χιλίων, δὲν θά εἶναι δεκτοὶ ἄλλοι συνδρομηταὶ καὶ τὰ χροῖματα θά ἐπιστρεφῶνται. Αἱ παραγγελία εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς Διαπλάσεως.